

ŠTEKSON

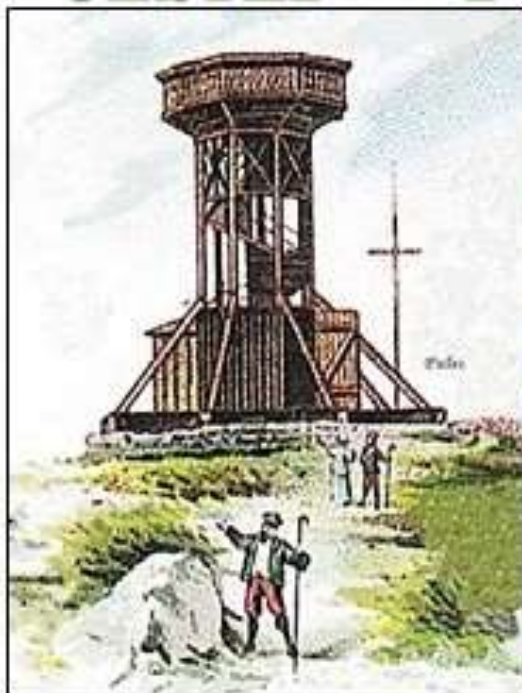
*Sám si vařím, sám si
peru...*

GI DAVIS

III. ROCNÍK 1 1/2018

36.

JESTĚD - DOMINANTA KRAJE

VELKÝ PIVNÍ VANDR Jiří Löfelman Léfa

VIII. pokračování – přepis Iva Sluníčko

Sobota 25. 8. 1973

Ráno bylo doběla prozářené vysoko stojícím sluncem a jeho žhavé paprsky se úporně zabodávaly do spících těl zachumlaných trampů ve spacích pytlích a celtách, které byly notně potřísněné ranní rosou. V téměř hrobovém tichu se zdálo, že mumie trampů odpočívají věčným spánkem, když tu z nedaleko položené trati silně zahoukala jedoucí lokomotiva a rázem svou fascinující fanfárou uřála poklidné sny náruživých spáčů. Procitnuvší trampové ve velkém spěchu zabalili své sporé postele do vetších plátěných futrálů a snídajíc hutné doušky čerstvého ranního vzduchu, uháněli v poklusu k místnímu nádraží. Pokladna pro zakoupení jízdenek byla ještě nedobytně uzavřena, a tak bylo rozhodnuto, že si trampíci zakoupí jízdenky až ve vlaku, jehož čumák tvořila pískající pára, která právě vjížděla do zatáčky místní železniční trati. Jelikož ocelový oř neuposlechl příkazů svého velitele, museli cestující vystupovat a nastupovat téměř za jízdy a mašinfíra vykloněný z okénka svého parního stroje vykřikoval do nádražního prostoru, že lokomotivě selhaly jindy tak spolehlivé brzdy a jeho spoluzaměstnanec, vyškolený v profesi brzdař, má již od ustavičného šlajfování svými nohama o nádražní perony prodřené podrážky pracovních bot až na silonové zánovní ponožky, kteréžto mu ředitelství železnice nebude chtít zajisté uhradit.

Po zdařilém nádražním show nabral vlak zase svou obvyklou rychlost a poranění, mnohdy i silně krvácející cestující si navzájem ochotně zamačkávali velké modrající boule a statečně si ošetřovali krvavé oděrky pořízené při neobvyklém nastupování do útrobu jedoucího vlaku. Do shluku šťavnatých nadávek zasílaných na adresu ČSD se

ozývalo úpěnlivé volání o okamžitou pomoc. Vykulení trampové, pomalu se probírající z právě prodělaného šoku, náhle zjistili, že jeden nešťastník z jejich pivního spolku schází, a tak se neprodleně vydali za hlasem volajícím o rychlou pomoc. Když spěšně dorazili k místu nehody, tu spatřili vyděšeného kamaráda Léfu, jak klátí nohama nad ubíhající tratí a visí při tom

zaháknut za popruh svého nazrzle chlupatého telete na vyleštěné klíce vagonových dveří a sápe se marně do útrob staříčkého vagonu. Hbitými pohyby rukou zachránčů se podařilo s úspěchem dosáhnout až na Léfův límec jeho maskáčové bundy a vtáhnout jeho rozechvělou postavu do bezpečného prostoru kymácejícího se vagonu. Do této vřavy, vznikuvší jeho záchranou na vetším popruhu houpajícího se života, vmísil se náhle právě příchozí průvodčí křičíc přitom, že cestující, kteří neumí nastupovati do jedoucího zrychleného osobního vlaku, nemají zde co pohledávati a jal se drze trampa Lěfu vyhazovati zpět do plenéra kol ubíhající krajiny. Spolucestující se ihned vložili do rozepře a počali při tom rázně pokřikovati za přihrblymi zády

průvodčího slova tvořící věty, jako, že vlaková souprava, ve které právě cestují, není zrychlená vlaková souprava, ale nýbrž osobní courák, a tak ať průvodčí netropí příkoří slušným pasažérům. Rozpálený průvodčí ječivým hlasem na tyto připomínky odvětil, že podle platných předpisů ČSD, selžou-li lokomotivě brzdy a v železniční stanici nelze z těchto důvodů

vlakovou osobní soupravu řádně zastavit, mění se ihned situace a normální osobní vlaková souprava se tudíž změnila v rychlíkovou osobní vlakovou soupravu. Posunul si modrou placatou čepici do zrzavého týlu a dodal ještě větu: "Jelikož jsme zrychlená osobní vlaková souprava, stavíme až v železniční stanici Čerčany, a to čelním nárazem o plně naložený nákladní vlak, který byl přistaven na třetí kolej". Po tomto sdělení se soudruh průvodčí uzamkl na vagonovém klozetu a jal se hlasitě odříkávat náboženské verše určené bohu a to na téma "Otče náš jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé, přijď království Tvé, buď vůle Tvá...."

Lokomotiva supěla plnou parou vpřed a míjela všechny železniční zastávky, jakoby vymizely z jízdniho řádu i z povrchu zemského. S přibývajícími kilometry se šířila mezi cestujícími nervozita, která se stupňovala s takovou rychlostí, že se chvílemi počal ve vagonech tetelit horký vzduch s příměsí zápachu čerstvého lidského trusu, čvachtajícího ve spodním prádle některých přítomných pasažérů. Jeden z cestujících dostal spásný nápad a přikurtoval se k vagonovému sedadlu dlouhým koženým řemenem, pocházejícím z velkého lodního kufru řka při tom, že čelní srážka dvou vlakových souprav je věc překerní a bezpečnostní prevence je tudíž věc velice důležitá. Po této úvaze vyrval z ošuntělé aktovky živou, tupě zírající husu a prokousl jí z nenadání její masité vole pravíc při tom, že by si mohla při srážce vlaků ještě chudinka nějak ublížit. Co člověk, to opice a tak další spolucestující hbitě počali

splétati záchranné pásy a přežírali svá hladová břicha hlavně jídly, která silně plynoují a značně nadýmají, což doslovně bráno tvoří z lidských břichů airbagy. Po vzoru husího dáviče připoutávali se pak ihned ke starým dřevěným vagonovým sedadlům a hlasitě při této činnosti přemítali, co se dá ještě na záchraně holých životů vylepšiti. Jedna postarší dobře živená paní

vylepšovala svou bezpečnost tím, že se nechala zavinit do pruho vaných peřin, které vezla své dceři do klíčové železniční stanice Čerčany, a takto zakuklená se nechala napěchovat do zavazadlového prostoru, který je umístěn nad dřevěnými vagonovými sedadly. Nutno ještě dodat že jeden z přítomných důchodců ve snaze využít jako záchranného pásu svých pružných širokých šlíp, překombinoval svůj záměr do té míry, že ve stoupající nervozitě a panickém zmatku zamotal se do svých šlíp tak nešikovně, až se mu chudákovi podařilo na pružných kšandách úplně se oběsit.

Před návěstidlem, oznamujícím volný vjezd do konečné železniční stanice Čerčany, nastalo hrobové ticho, které na malý okamžik přerušil vyhublý občan oděný ve špinavý pracovní komplet. S radostným výrazem ve své usmolené, neoholené tváři náhle vykřikl: "Žádné kurtování, tragická smrt bude pro mě vysvobození, protože platit výživné na pět nezletilých dětí je pěkné svinstvo". Nastavil hrdě blížící se katastrofě svou životem unavenou hlavu a smířen s milostivou smrtí očekával prudký náraz, který měl ukončit jeho velká muka a neúprosné trápení. Místo očekávaného nárazu však vlaková souprava počala ztrácet na své rychlosti a pár metrů před přistaveným plně naloženým nákladním vlakem, do kterého měla narazit, se zcela zastavila. Vzápětí rozrazil dveře vagonu umouněný strojvůdce a radostně halekal. "jsme zachráněni, právě nám došla pára". Tato slova zaslechl i nazrzlý průvodčí čekající na krutou smrt, která ho měla přivítat na neprodyšně uzavřeném smrdutém vagonovém záchodku. Vysunul čímsi pokálenou hlavu ze záchodové mísy, naladil na své tváři komisi výraz, který překontroloval v úlomku zrcadla visícím nad pozvraceným umyvadlem a po nasazení placaté čepice, kterou si omylem narazil na zrzavou hlavu kšiltem dozadu, jal se s výrazem vítězné šelmy kleštičkami procvakávat cestujícím zakoupené jízdenky. Pár černých pasažérů, vida že neujdou zákonem ustanovené pokutě, vrhlo se náraz do otevřených vagonových dveří, bohužel právě v okamžiku, kdy je někdo z venku zabouchl. Po akordicky znějícím praskotu zlomených kostí se psanci hřmotně sesuli na dřevěnou vagonovou podlahu. Kdosi z nádražních dělníků rázně přivolal zdravotní službu, která byla připravena v případě očekávané srážky

vlaků, poskytnout první a poslední pomoc zraněným i mrtvým cestujícím občanům. Před přepravou zraněných černých pasažérů či desperátů ČSD, snažil se ještě ze sténajících polámaných chudáků říťolez, nazrzlý dementní průvodčí, vymámit alespoň jejich občanské průkazy, ale byl při tom pružně naříkajícími oběťmi poslán do patřičných mezí, a tak se musel spokojit s tím, že jim služebními kleštičkami procvakal alespoň límce jejich pestrých svršků. Jeden lékař ze záchranné čety zjistil, že snaživému průvodčímu vytéká něco smrdutého z pod placaté čepice a usoudil tudíž, že vybědlá tekutina bude pravděpodobně přemoudřelý mozek tohoto, do modrého sukna oděného, génia. Nechal ihned zmítajícího se průvodčího pevně svázat a v první houkající sanitě expedovat do nejbližší nemocnice, kde byly již připraveny operační sály. Kamarádi trampové využíce nastalé situace opustili vagon a jejich kroky se zastavily až před nádražní pokladnou, kde počali rokovati o tom, že po prožitém dramatu nemají pražádných chutí na dalšího dlouhého cestování.

Tramp Cvalda pročísl prsty své ruky na krátko střižené vlasy a pravil, že tedy zakoupí jízdenky do železniční stanice Chrást a tam své kamarády provede místním, jemu známým terénem. Ostatním trampům se rázem zalíbilo Cvaldou právě pronesené heslo znějící "poznávej svou vlast", a tak v domnění, že mimo chrástecké restaurace poznají i kousek, jejího půvabného okolí, nechali se unášet pacifikem až

na místo určení. Vybatolíc se z vlaku na půdu před časem již poznané železniční staničky Chrást, zjistili trampové, že jsou tak vedrem vysušení až se jim chvílemi práší od jejich vyprahlých úst. Dohodli se tedy na malém ústupku, který odbočil od jejich původního plánu a nasměrovali své kroky, přímo do restaurace pod nádražním areálem, kde chtěl každý z nich vypít jen jedno nazrzlé pěnivé pivo. S prvním douškem pivního moku, který zasyčel, jak neslušně

odložená slina na rozžhavený tál, vypařil se i zbytek cílevědomého hesla "poznávej svou vlast" a hrdla trampů se proměnila v solidně vymletý kaňon, kam dopadají běsnící vody Niagárských vodopádů. Po setmění, když se trampům zdálo, že jsou dostatečně zrestaurováni, zaplatili vzniklou útratu a krokem váhajících střelců zamířili ke vsi zvané Krhanice. Jejich vskutku náročná štreka však neměla dlouhé trvání, poněvadž cestou narazili na skupinku rozjařených vodáků a ti vidíc nesené kytary v trampských rukou, jali se agitovati podnapilé trampíky k manévru, který je směřoval zpět. Dlouhé přemlouvání k návratu do místní palírny nebylo příliš nutné, a tak celý spolek zasedl ke stolům lemovaným pivními porcelánovými tácky. Při prvním libě znějícím cinkotu čerstvě natočených půllitrů pěnivého zrzka, vyskákaly také ze svých

vetchých pouzder toužebně opěvované drnkací nástroje a po krátkém ladění trvajícím pouhou hodinu spustil šraml svou první, romantikou překypující píseň. Pouze rytmicky založený tramp Šejna předvedl svou hudební exhibici až v druhé polovině trampské hitparády, poněvadž jeho dvě hliníkové lžíce chtěl stůj co stůj naladit do stupnice G-dur a sám byl naladěn již pěkně na moll. Zábava se rozproudila do vysokých obrátek a večer topící se v moři piva, veselého vyprávění a břeskných písní pomalu plynul ke svému šlakvoru. Je věčná škoda, že v životě přicházejí také nepříjemné chvíle, kdy vše, co se zdá velice pěkné, musí jednou skončit, a tak i tento kulturně zdařilý večer se naplnil až po okraj daných časových možností. Dobré pivo dopěnilo, lokál pozvolna utichl a opilí trampové se s nefalšovaným smutkem v jejich věčně rudých očích museli chtít nechtě vydati se po útrpné cestě, která směřovala přes pole do malého lesíka, kde se stále ještě povalovala od předešlého pátku jejich slaměná podestýlka. Hvězdy na noční srpnové obloze jasně zářily a jemně mihotajíc světlem věčnosti, kolébaly romantické duše tvrdě spících trampů kamarádů až do sametového ranního svítání.

ČUNDRFICHTL Tohle si pořídte kamarádi, není nádherný!

PAN ŽABÁK — Kenneth Graham

Tento příběh převyprávěl Grahame.

Zvířecí přátelé pana Žabáka měli o něj starost. Žabák byl blázen do aut. Kupoval je, řídil je a rozbíjel je. Pro jeho vlastní dobro ho musí přátelé zastavit. Jednoho dne krásného rána šli Potkan, Krtek a pan Jezevec do Žabáho domu, aby si porozprávěli s přáteli. Když přišli k vjezdu, viděli velké nové lesklé auto, které stálo před domem. Zatímco stáli u otevřených dveří, objevil se pan Žabák s nasazenými ochrannými brýlemi, čepicí, v kamaších a obrovském svrchníku a pyšně scházel po schodech dolů navlékaje si rukavice. „Nazdar! Pojdte dál, přátelé,“ zakřičel zvesela. „Přišli jste právě včas, abyste si se mnou mohli užít legrace – legrace – a – ehm – legrace.“ Jeho

srdečný tón se vytratil, když zaregistroval přísné a chladné pohledy svých přátel. Jezevec vykročil nahoru po schodech. „Vezměte ho dovnitř,“ řekl přísně. „A teď,“ řekl Žabákovi, když všichni čtyři stanuli v hale, „nejdřív si sundej ty směšné věci!“

„Nesundám,“ řekl důrazně Žabák. „Vy dva, sundejte to z něj,“ přikázal krátce Jezevec. Žabák si lehl na zem, kopal kolem sebe a vykřikoval všechny možné nadávky, aby jim zabránil vykonat rozkaz. Potom si Potkan sedl na něj, Krtek kousek po kousku svlékl jeho motoristické oblečení a pak jej opět postavili na nohy. „Věděl si, že to dřív nebo později přijít musí, Žabáku,“ řekl přísně Jezevec. „Nedbal jsi našich varování, v autech si promrhal peníze, které ti zanechal tvůj otec a nadával jsi nám zvířátkům při svých divokých jízdách, srážkách a rvačkách s policií. Pojď se mnou, chci ti dát kázání!“

Vzal Žabáka pevně za paži, odvedl ho do jiné místnosti a zavřel za sebou dveře. „Tohle není dobré,“ posmíval se Potkan, „rozhovor Žabáka nevyлečí. Bude říkat

cokoliv.“ Zavřenými dveřmi bylo slyšet Jezevcův hlas a pak se k němu připojily Žabákovy vzlyky, protože měl měkké srdce. Asi za tři čtvrtě hodiny se dveře otevřely a objevil se Jezevec, který držel za pracku velmi schlíplého a smutného Žabáka. „S potěšením vám mohu říct,“ oznámil Jezevec,

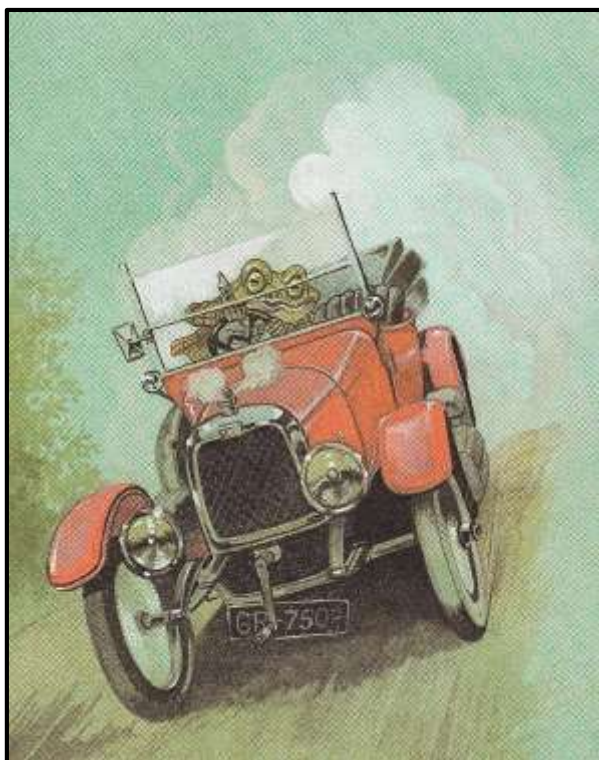
„že Žabák uznal své chyby a slíbil, že se vzdá svých aut. Řekni jim to, Žabáku!“ Nastala dlouhá odmlka, Žabák vypadal zkroušeně a zvířátka čekala v hrobovém tichu. Nakonec Žabák promluvil „Ne,“ zakřičel. „Není mi to líto, ve skutečnosti jsem slíbil, že odjedu prvním autem, které uvidím, vy hlupáci!“ „Dobře tedy,“ řekl pevně Jezevec. „Odvedte ho nahoru, vy dva, a zamkněte jej. Zůstaneme v jeho domě, dokud nám neslíbí, že se aut vdá. Potkane, zavolej do garáží a řekni jim, aby ta monstra odvezli.“

Po celé dny zvířátka úzkostlivě hlídala Žabáka a střídala se, aby nemohl utéct. Jednoho rána byl na hlídce Potkan. Jezevec a Krtek šli na procházku a Potkan nesl na podnose žabákovi snídani. Přivítaly ho steny, ozývající se z postele. „Co se stalo, Žabáku?“ otázal se Potkan. „Ach, Potkane,“ zašeptal slabý hlásek. „Prosím tě, zaskoč co nejrychleji do vesnice pro doktora, nebo může už být pozdě!“ „Pro doktora! To už musí být skutečně zle,“ řekl znepokojeně Potkan a vyběhl z místnosti, ale zamknout za sebou nezapomněl, a rozeběhl se k lékaři, který bydlel v sousední vesnici. Jakmile Žabák uslyšel, že se otočil klíč v zámku, vyskočil z postele a sledoval Potkana, jak mizí po cestě. Pak se srdečně zasmál, co nejrychleji na sebe navlékl nejelegantnější oblek, který se mu dostal do rukou, naplnil kapsy penězi ze zásuvky, potom svázal dohromady prostěradla, jeden konec lana uvázal kolem nohy postele, vyšplhal se ven, lehce seskočil na zem a nakonec se vydal opačným směrem než Potkan. Vesele si vykračoval a pískal veselý nápěv.

Nejdříve šel pěšinou, vedoucí přes pole, a několikrát změnil směr. Když už se cítil jistý, že pronásledovatelé strásl, skoro tančil po silnici, jak byl spokojený a domýšlivý. „To byla skvělá práce!“ poznamenal sám k sobě a zasmál se pod vousy. „Možek proti hrubé síle – mozek měl vrch – to je jeho povinnost. Chudák starý Potkan! Nebude mě chytat, dokud se ostatní nevrátí!“

Plný podobných a domýšlivých myšlenek kráčel Žabák s hlavou vztyčenou, až došel k městečku, kde se v polovině hlavní ulice přes cestu houpala vývěska „U černého Lva“. Vešel do hostince a objednal si ten nejlepší oběd, jaký mu mohli nabídnout, a sedl si, aby tam pojedl. Snědl asi polovinu jídla, když uslyšel, jak se blíží ulicí známý zvuk, který ho rozechvěl. Puf, puf! Bylo to blíž a blíž, bylo slyšet, jak auto zatáčí k hostinci a zastavuje. Žabák musel držet své nohy pevně pod stolem, aby skryl své pocity. Právě vstoupila do místnosti společnost, hádavá a upovídaná a chvástala se

svým autem. Žabák dychtivě naslouchal, natahoval uši a nakonec už to nemohl déle vydržet. Neviděn se vykradl z místnosti, zaplatil u baru účet, a jakmile byl venku, tiše obcházel dvůr, Jen se na ně dívám.“

Nablízku nikdo nebyl, auto stálo uprostřed dvora. Žabák je pomalu obcházel. „To by mně zajímalo,“ pomyslel si, „jestli tenhle typ auta lehce startuje.“ V příštím okamžiku, ani nevěděl, jak se to stalo, zjistil, že se rozjíždí a otáčí. Jakmile známý zvuk zesílil, popadla Žabáka stará vášeň a úplně ovládla, tělo i jeho duši. Jako ve snu shledal, že se nějakým způsobem ocitl na sedadle řidiče, zatáhl páku, projel kolem dvora, vyrazil ven a zasněně zvyšoval rychlost. Když dosáhl silnice, věděl jen, že je zase Žabákem, Žabákem v nejlepší formě, Žabák postrach, pán osamělých silnic,

před kterým musí každý uhnout nebo bude smeten.

„Podle mého mínění,“ podotkl předseda Rady Magistrátu, „jediný problém, který tento případ v současné době obnáší, je, jak to zavařit tomu surovci a ničemníkovi, který se před námi krčí v lavici obžalovaných. Byl shledán vinným, o tom je nejjasnější svědectví. Za prvé ukradl cenné auto, za druhé způsobil svou jízdou obecné ohrožení a za třetí hrubými slovy napadl místní policii. Pane Ouřado, mohl byste nám, prosím, říct, jaká je nejvyšší sazba, kterou můžeme uložit za každé z těchto provinění? Aniz by byl vězeň, samozřejmě, zvýhodňován jakýmikoliv pochybnostmi, protože v tomto případě žádné nejsou.“

Ouřada se poškrábal perem na nose. „Někteří lidé se domnívají,“ poznamenal, že nejhorším přečinem byla krádež auta, a tak tomu je. Ale drzost na policii s sebou nepochybně nese nejprísrnější trest, a tak to má být. Očekávám, že uložíte dvanáct měsíců za krádež, což je mírný trest, tři roky za zběsilou jízdu, což je shovívavé, a

patnáct let za drzost, protože to byl velmi ošklivý druh drzosti, pokud soudíme podle toho, co jsme slyšeli. Celková cifra byla celkem devatenáct let.“ „První odhad!“ řekl předseda. „Nejlépe uděláme, když to zaokrouhlíme na dvacet let a bude to nejbezpečnější,“ zakončil Ouřada. „Výborný návrh!“ pravil předseda. „Obžalovaný!

Seberte se a pokuste se stát rovně. Jak to teď vypadá, dostanete dvacet let a pamatujte si, jestli se před námi ještě objevíte z jakéhokoliv důvodu, budeme s vámi jednat velmi tvrdě!“ Potom brutálním přívrženci zákona popadli nešťastného Žabáka a vlekli ho od soudu ulicemi do žaláře, který ležel na druhém konci města. Tam konečně zastavili. Byl tam starý žalářík, který seděl a probíral se svazkem mohutných klíčů.

„Oddsbodikins,“ řekl policejní seržant, sundal si helmu a otřel její přední část. „Probud’ se, ty starý cvoku, a převezmi toho hnusného Žabáka.“ Žalářík pochmurně přikývl a položil povadlou ruku na rameno nešťastného Žabáka. Rezivý klíč se otočil v zámku a velké dveře za ním zapadly. Žabák se stal nešťastným vězněm v zapadlém žaláři, v nejlépe střežené cele na nejpevnějším hradě veselé Anglie. Když se Žabák ocitl v žaláři, lehl si na podlahu, ronil hořké slzy a propadl nejtemnějšímu zoufalství. Po několik týdnů ubíhaly dny a noci v lamentacích, kdy Žabák odmítal veškeré jídlo. Jeho špatný stav zraňoval žaláříkovu dceru, milou a dobrosrdečnou dívku, která se rozhodla, že ho přemluví, aby jedl, a on ji nakonec vyprávěl o sobě a o své minulosti. Žaláříkovy dceři se Žabáka zželelo a myslela si, že je velká ostuda, že takové malé ubohé zvířátko má být zavřeno za něco, co se jí zdálo jako lehký přečin.

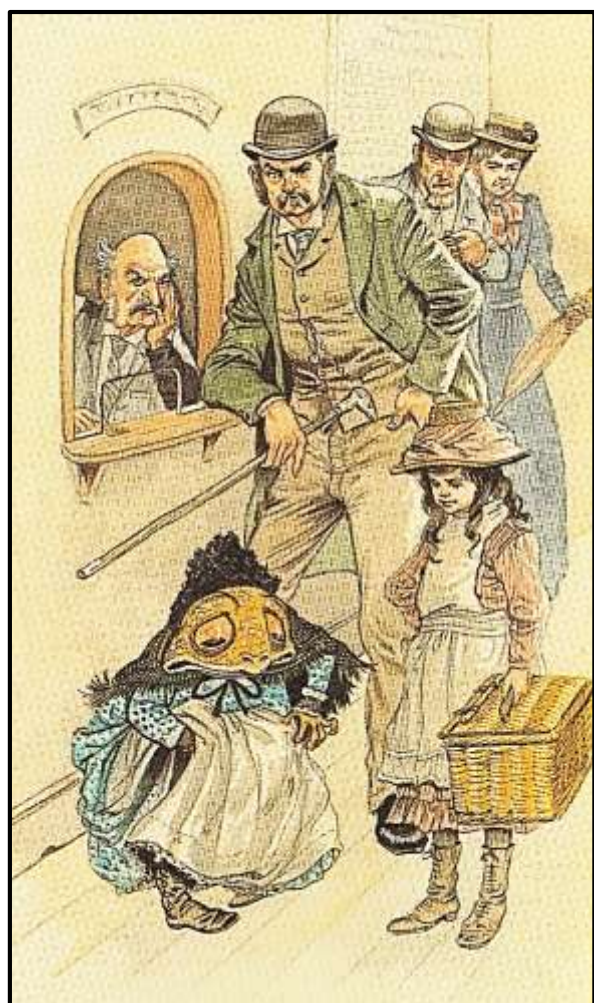
Jednoho rána řekla: „Žabáku, poslouchej mě, prosím tě. Mám tetu, která je prادلena.“ „No, no,“ pravil Žabák laskavě, „to nevadí, už na to nemysli. Já mám pár tet, které by mohly být pradelenami.“ „Buď přece chvíli zticha, Žabáku,“ napomenula ho dívka. „Má teta pere prádlo pro všechny vězně na tomto hradě. Bere si je na vyprání v pondělí ráno a přináší je v pátek večer. Dneska je čtvrtek. A teď, co mám na mysli: jsi velmi bohatý, přinejmenším jsi mi to řekl, a ona je velmi chudá. Myslím si, že kdybyste se sblížili, mohl bys nějak dokázat, aby ti nechala svoje šaty a čepec, a tak bys mohl opustit hrad jako úřední prادلena, co říkáš?“ „Jsi hodné dítě, chytré děvče,“ řekl Žabák. „Představ mě své tetě, když chceš, a jsem si jist, že na něco přijdeme.“

Příští večer dívka přivedla svou tetu do Žabákovy cely. Jeho prádlo nesla zabalené v ručníku. Už se dopředu připravila na to, co se stane, a pohled na několik kousků zlata, položených na stůl, ji přesvědčil. Jako odměnu dostal Žabák potištené bavlněné šaty a zástěru, velký šál a černý čepec. Jak stará žena žádala, Žabák ji jemně svázal, dal ji roubík a položil ji do rohu cely. „Teď je to na tobě, Žabáku,“ řekla žalárníkova dcera. „Svlékni si kabát a vestu, jsi v nich příliš tlustý.“ Otrásajíc se smíchem,

oblékla ho do šatů své tety a ukončila to tím, že vlastními stuhami uvázala tetin čepec pod Žabákovu bradu. „Jsi tetince velmi podobný,“ hihňala se. „Teď sbohem Žabáku, a hodně štěstí. Jdi přímo dolů po cestě, kterou jsi přišel.“ S chvějícím se srdcem opustil Žabák svou celu za nabízenou svobodou.

Brzy byl příjemně překvapen, jak lehce to jde. Pradlena byla očividně oblíbená. Každý dozorce, kolem kterého prošla postava v potiskovaných šatech a černém čepci, ji s laskavým slovem poslal k dalšímu strážci vězení. Zdálo se, že to trvá hodiny, než Žabák přešel poslední dvůr, odmítl vnucovaná pozvání z poslední strážnice a vyhnul se rozpraženým pažím posledního dozorce, prosícího o jediné objetí. Ale nakonec slyšel, jak za ním zaklapla brána a on věděl, že je svobodný.

Opilý úspěchem šel Žabák směrem ke světlu města. Ani nevěděl, co by měl dělat dál, ale jednu věc věděl jistě – co nejrychleji se dostat z tohoto kraje. Pak jeho pozornost upoutala červená a zelená světla kousek odtud na kraji města a zvuk bafajících a supějících lokomotiv. „Aha,“ pomyslel si, „to mám štěstí. Nádraží je přesně to, co teď na celém světě potřebuji nejvíc ze všeho.“ Vydal se tedy na nádraží, podíval se na jízdní řád a našel vlak, který jel víceméně směrem k domovu a který jel

za půl hodiny. „Mám štěstí!“ řekl si Žabák a jeho mysl se povznesla. Vstoupil dovnitř do čekárny, aby si koupil jízdenku.

Uvedl jméno stanice blízko Žabího domu a hledal potřebný peníz. Ale kvůli bavlněným šatům nedosáhl do kapes. Jako ve zlém snu bojoval se svým oblečením. Konečně se nějak dostal tam, kde měla být kapsa jeho vesty. V tom si vzpomněl, že jeho vesta, stejně jako kabát, kde byly všechny peníze, zůstaly v jeho cele. Ve svém neštěstí udělal poslední pokus, jak záležitost vyřešit. Otočil se na dobře vyhlížejícího starého muže se slovy. „Podívejte, zjistila jsem, že jsem zapoměla peněženku. Jen mi, prosím, kupte jízdenku a já vám peníze zítra pošlu, jsem zde v kraji dobře známá.“

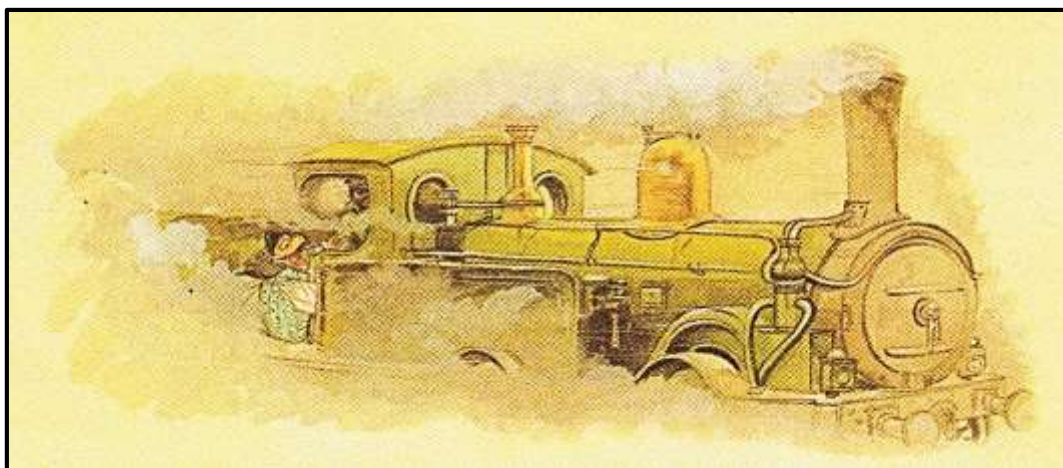
Úředník chvíli zíral na něho i na jeho zaprášený čepec a potom se rozesmál: „To si myslím, že jste zde v kraji dost známá,“ řekl, „jestli zkoušíte tuhle hru častěji. Prosím madam, odstupte od okénka, překážíte ostatním cestujícím!“ Starý muž mu poklepal na záda, odstrčil jej a horší bylo, že jej nazval nedobrou ženou, což rozčílilo Žabáka víc, než cokoliv jiného.

Zmatený a plný zoufalství slepě sešel na nástupiště, kde stál vlak a slzy mu stékaly po obou stranách nosu. Najednou zjistil, že stojí u lokomotivy, kterou strojvůdce olejoval a utíral. Strojvůdce byl rozložitý, s olejnici v jedné ruce a s chomáčem bavlny v druhé. „Nazdar, matko,“ řekl strojvůdce, „co se stalo?“ „Ach, pane!“ řekl Žabák opět v pláči. „Jsem ubohá nešťastná prادلena, ztratila jsem všechny peníze, a nemůžu zaplatit jízdenku a musím se dnes večer nějak dostat domů. Ale jak to udělám, to nevím. Ach bože, ach bože!“

„No, to je špatné,“ řekl pomalu strojvůdce. „Ztratila jsi peníze a nemůžeš se dostat domů a určitě na tebe čekají děti, jak si troufám tvrdit?“ „Kopa,“ vzlykal Žabák. „A budou hladové, určitě si hrají se zápalkami, převrhly lampy, ta malá neviňátka, a hádají se a vůbec. Ach bože, ach bože!“

„Tak, a teď ti řeknu, co udělám,“ řekl hodný strojvůdce. „Tvou obživou je praní prádla, říkáš. Dobře, a já jsem strojvůdce, jak můžeš vidět. Nedá se zapřít, že je to špinavá práce. Spotřebuji spoustu košil a moje žena už je z praní unavená. Když mi jich pár vypereš, až přijedeš domů, a pošleš mi je, vezmu tě na lokomotivu. Je to sice proti předpisům, ale v těchto zvláštních případech nejsme tak přísní.“

Žabákovo neštěstí se změnilo v radost, když se dychtivě škrábal do kabiny lokomotivy. Výpravčí zamával plácačkou a vlak se pohnul ze stanice. Rychlost vlaku

rostla a Žabák okolo sebe viděl pole a stromy a živé ploty a krávy a koně, všechno letělo kolem něj a on myslel na to, jak se každou minutu blíží k jeho žabímu domu.

KIMBERLEY III

Výlet do národního parku Kimberley, který proběhl mezi **12.8. - 8. 9. 2018**, byl tentokrát víc než úspěšný. Naším cílem bylo navštívit řeku Drysdale, a zkusit se dostat do míst, kde se ve skalách okolo řeky nacházejí aboriginské kresby. Je to území, které stále není moc probádané a není o něm mnoho informací. Při minulé návštěvě jsme se sice k řece Drysdale dostali, ale byli jsme asi 30 km daleko od pohoří, kde se kresby nacházejí. Tentokrát jsme již byli lepe vybaveni podrobnými satelitními mapami, které pořídila Marta.

Z Adelaide vyjela osvědčená čtyřka - Štefan, Marta, Vilka a Franta, doplněna Pavlem a Roslin. Jeli jsme třemi auty s dvěma kánoemi, na střeše našeho Troopyho. Cesta až do Mataranky proběhla, dalo by se říct příjemně, neboť motorkářské kluby "*Black Dogs Ride*", které jsou roztroušené po celé Austrálii, si dali setkání v Darwinu. Shodou okolností vyjízděly z Adelaide do Darwinu ve stejný den jako my, a tak jsme se s nimi po cestě setkávali. V Matarance, která je známá svými termálními prameny, jsme se dokonce s nimi sešli ve stejném kempu na noc. Pro motorkáře zde byl uspořádán večerní program s živou hudbou a na závěr, pak měl vystoupení Nathan Griggs, se svými biči. Je to velice sympatický kluk, který vlastní tři světová prvenství v rychlosti praskání jednou rukou, pak oběma, a v prasknutí nejdelším bičem světa, který je dlouhý neuvěřitelných 100,5 metru. Tento bič byl před jeho vystoupením vystavený, a tak jsme si ho mohli na vlastní oči prohlédnout i osahat. Nathan ho sám upletl a trvalo mu to 1 500 hodin, bič vážil 35 kg!!! Tuto disciplínu nám bohužel nemohl předvést. Při vystoupení napodoboval cválajícího koně, nebo rozjezd lokomotivy. Jeho kousky byly neuvěřitelné. Vřele doporučuji.

Další den jsme dojeli do Kununury, kde jsme si doplnili zásoby a koupili povolení do Národního parku Kimberley. Z Kununury jsme jeli směr Kalumburu. To je asi 160 km do El Qvastro po asfaltové cestě, a pak cesta pokračuje po prašných, kamenitých cestách, až do Kalumburu, vzdálené asi 500 km. Cesta je hodně poškozená a tak zde auta

dostanou pěkně zabrat. V Kalumburu jsme potřebovali získat souhlas pro projetí přes území aborigince Augustina. Po vjetí do vesnice, jel Štefan navštívit Augustinova bratra, který zde bydlel, aby získal další informace. Když se vrátil, tak to vypadalo dost špatně. Bratr mu řekl, že v žádném případě tam nesmíme, protože na Augustýnových pozemcích právě probíhá nahánění dobytka z pastvin do ohrad. Vypadalo to, že jsme se trmáceli 3 600 km, s kanoemi na střeše, úplně zbytečně. V tom ale zapracovala Pelda. Dala se do hovoru z jednou paní, která ve vesnici dělala sociální pracovníci, a jmenovala se Marie, a ta ji poradila, že si máme koupit povolení do Aborigines území u ní. Pak zavolala do Kununury rangerovi, který jí řekl, že když není jiná cesta, jak se dostat do Národního parku, tak nás majitel, tedy Augustýn, musí pustit přes jeho pozemek!!!!!! (jeho jméno Augustýn známe z naší minulé výpravy, kdy jsme se s ním osobně setkali). To byla úžasná novinka. A tak jsme to riskli a jeli k Augustýnovu domku. Jaké bylo naše překvapení, když místo Augustýna, nás uvítal asi 55 letý bílý muž a 50 letá bílá žena. Byli velice přátelští a řekli nám, že můžeme jet, kam chceme, ale s podmínkou, že si s nimi musíme vypít čaj!!!! Augustýn byl již několik dnů v terénu a nikdo nevěděl, kdy se vrátí. To je holt Austrálie.

Při řeči nám řekli, že mají s Augustinem smlouvu na 3 roky, na odchyt dobytka. Ještě nám jeli ukázat odbočku jak se dostat k řece. Cesta byla hodně úzká, a tak jsme místy museli jet pomalu. Ale brzy jsme přijeli k řece a našli ideální místo na kempování. Rostly zde vysoké stromy, a tak bylo dost dřeva na oheň. Ale nejkrásnější překvapení bylo v podobě skalnatého břehu řeky, které se tyčilo na druhém břehu a které jsme toužili od minulého roku prozkoumat!

Utábořili jsme se a vybudovali dvě ohniště. Jedno pro večerní sedánky a jedno pracovní s roštem na vaření. Nikdo se ale nemohl dočkat rána, až

vyrazíme hledat abošské malůvky v převisích skal. Samozřejmě jsme využili naše kánoe a byla to paráda. Pohodlně jsme pádlovali s batohy v lodi, a co chvíli jsme se napili čisté vody přímo z řeky. Minulý rok jsme se trmáceli s bágly na zádech po písčitém a kamenitém břehu nebo po dobytčích stezkách.

První den, podle plánu Marty, jsme jeli asi 4,5 km po proudu, směrem, kde jsme kempovali minule. Po

zakotvení nás čekal výstup, asi na 250m vysoká skaliska. Tyto skály jsou plné keřů, zakrslých stromků a pichlavých trav, a tak to bylo hodně náročné vyhrabat se nahoru bez škrábanců a poškozeného oblečení. Ale stálo to za to. První malůvku našla Marta, ale pak začal mít štěstí i Pavel. Prolézal mezi skalami, drápal se pod převisy a stále jen volal: „Mam“, a tak si vysloužil jméno „Hledač“. K přibližné orientaci při hledání, nám pomáhala knížka, kterou Marta koupila v Drysdale Station. Napsal ji človíček, který tento terén prozkoumával několik let centimetr po centimetru, fotil nalezené kresby a kreslil i náčrtky. Některé naše nalezené obrázky byly shodné s jeho, ale možná jsme našli i několik ještě neobjevených originálů. Po návratu jsme byli pěkně unavení, ale i nadšení, že jsme něco našli.

Druhý den jsme to vzali asi o 1.5 km blíž od kempu, a zase jsme našli několik malůvek.

Třetí den jsme se rozhodli trochu relaxovat. Ale já jsem se jel projet sám, na kanoi proti proudu, abych se přesvědčil o průjezdnosti řeky. V některých místech již bylo málo vody, a tak jsem musel vystoupit, a loď několik metrů táhnout za sebou. Takových míst na štěstí bylo málo, a tak jsem zjistil, že můžeme jet proti proudu hodně daleko.

Marta a Vilka byli hned pro, abychom se sbalili, a tak

dva až tři dny jsme pádlovali proti proudu. Tím směrem, měl být totiž i vodopád. Štefan, Roslin a Pavel s námi jet nechtěli a tak jsme je ráno opustili a vyrazili sami tři v jedné kánoji. Ze začátku jsme museli několikrát vystoupit z lodi a koníčkovat, ale potom už byla řeka plná vody. Byla to paráda. Modrá obloha, sluníčko, teploučko, voda, písčité břehy, všude kolem zeleň a nad ní skaliska. Ptáci nad hlavou, v řece ryby a občas želva a krokodýlek, na březích drobná zvířena a občas i Augustýnovy krávy. Jeli jsme asi 15 km a našli místo, kde měli být další malůvky. Vilka si z předešlých výstupů namohla koleno, a tak zůstala u kánoe. Já s Martou, jsme to vzali nejkratší cestou nahoru k převisu. Když jsme se dostali k převisu, Marta hned našla velice zachovalou malůvku. To nás nabudilo a začali jsme hledat. Ale napřed jsme se dohodli, že já jdu vlevo a Marta vpravo.

Jak už jsem se zmiňoval dříve, terén byl nepřehledný, zárostlý, plný různých strží, propastí, závalu, balvanů a jeskyň. Stačilo se jen od sebe kousek vzdálit a člověk nejen, že nebyl vidět, ale ani ho nebylo dost často slyšet, když volal. Po náležitém prozkoumání prvního místa, jsme se ještě šli podívat na vedlejší převis. Byl ale již hodně poškozený přírodním rozpadem skal, a tak jsem již nic

nenášel. Rozhodl jsem se přemístit ještě k dalšímu převisu. S Martou jsem se pokoušel spojit, ale neslyšela mne. V tomhle převisu jsem našel jen několik nevýrazných obrázků. Měl jsem po náladě, byl jsem otrhaný, zpocený a na víc jsem měl u sebe vodu i pro Martu. Rozhodl jsem se tedy sejít dolů k řece s tím, že mi můžou být všechny malůvky ukradený. Jaký ale bylo moje překvapení, když jsem sešel až skoro k řece, a čirou náhodou jsem narazil na obrovský kámen velikosti domu, který se utřhl a skutálel dolů. Původně jsem se chtěl jen schovat v jeho stínu, ale byl plný malůvek. Tak jsem vše vyfotil a vrátil jsem se na břeh, kde měla být Vilka. Ta tam nebyla, a tak jsem se šel vykoupat. Bylo mi to divné, a tak jsem začal volat nahoru do skal. Po chvíli se holky ozvaly.

Byly šťastné, že mě slyší, ale to jsem se dozvěděl, až když sešly ke mě dolů. Když jsme se s Martou nahoře přestaly slyšet, a už to trvalo tak hodinu, zavolala Marta dolů Vilce, jestli nejsem náhodou už u ní dole. Nebyl jsem tam a tak obě asi dalších 20

minut volaly do všech stran. Vilka zdola od řeky a Marta shora od převisu. Měly o mne strach, a tak se obě vydaly mě hledat. Oběma za to patří dík. Když jsem jim řekl, co jsem našel tak to chtěly vidět. Když se podívaly do foťáku, tak nastal velký jásot, protože jsem našel neobvyklé obrázky, /my jsme je nazvali "marťani"/ které jsme marně hledali nahoře. Je to jedna z největších atrakcí a je na první stránce knihy, kterou měla Marta. To mě asi zachránilo a bylo mě odpuštěno.

Pak nastalo velké focení a natáčení na video. Po obědě jsme vyrazili dál po řece směrem k vodopádu. Asi po 2 km jsme přijeli k něčemu, co nedávalo smysl. Řeka zde končila a před námi byl asi 20m vysoký, obrovský val z poskládaných, obrovských

balvanů. Vylezli jsme nahoru, abychom zjistili, jestli řeka pokračuje dál. Zátaras byl asi 450 m široký a řeka za ním pokračovala dál směrem k vodopádu. Když je hodně vody, v období dešťů, voda teče přes balvany a ze zátarasu je asi jen splav. Fotili jsme se zde a přemýšleli co dál. Vytáhnout kanoje nahoru a ještě je přenést tak daleko po balvanech s plnou bagáží, bylo nad naše síly. Tak jsme si našli pěkné místo na spaní a utábořili se na noc.

Uvažovali jsme i o variantě, nechat loď lodí, přelézt zával jen s batohy na zádech a k vodopádu dojít pěšky. Podle GPS to bylo vzdušnou čarou kolem 5 km jedna cesta. Ráno jsme se ale rozhodli, vrátit do tábora, neboť Vilky koleno nedávalo záruku na úspěch cesty a na šťastný návrat bez komplikací. Vodopád holt zůstane zase důvodem pro naši další výpravu do těchto míst. A tak odpoledne jsme se vrátili zpět do našeho kempu.

Při zpáteční cestě jsme se setkali 3x s říčními krokodýly. Jeden si lebedil na dně, tak jsem ho trosku pošimral pádlem, abychom se přesvědčili, že je živý. Další plaval asi 50cm od mé nohy, když jsem zrovna koníčkoval naší kanoj po mělčině. No a třetí se vyhříval na kládě, uprostřed řeky, a tak i on byl velice překvapen, když jsem ho trošky pošťouchl pádlem.

Další den jsme se vydali jen z Vilkou na projížďku po proudu řeky, asi 15 km, až do míst, kde končily skalnaté převisy. Tam někam jsme asi došli minulý rok. V řece bylo hodně vody a krajina se úplně změnila. Skály zmizely, a břehy byly zarostlé keři a palmami. V nich se schovávali vzácní, černí papoušci Kakadu. Byl to moc krásný výlet. Po návratu do tábora, jsme se všichni shodli na tom, že se nám splnil náš sen. Ráno jsme se sbalili, měli jsme v plánu dojet na Mitchell's Falls, /vodopády/ které jsou po cestě, směrem do Kununury. Když jsme projížděli kolem Augustinova domu, byla tam jenom Michala. Byla šťastná, že nás vidí opět živé a zdravé a byla moc zvědavá, jak se nám

vedlo. Dověděli jsme se od ní spoustu důležitých informací pro případ, že bychom sem ještě někdy v budoucnu jeli. Pak nastalo moc pěkný loučení.

K Mitchell's Falls to odtud bylo jen asi 120 km po prашných cestách, a jak Pavel, tak i Roslin tam nebyli, a tak to byl důvod navštívit je už po třetí. Jsou prostě nádherné a stojím si za tím, že jistě patří k nejkrásnějším na světě. Dají se navštívit jen s auty 4x4 a najet 400 km (jedna cesta) po špatných cestách, nebo letadlem. Dá se říct, že je to výlet na celý den.

K večeru jsme se jeli podívat na nádherný, skalnatý útvar s jezírkem a vodopádem, který se jmenuje Surveyor's Pool. Jeden můj známý, po jeho zhlédnutí, ho pak popsal asi takto: *"Jestli existuje někde ráj, tak vypadá určitě takhle."* Nemohli jsme jen tak narychlo odsud odjet, a tak jsme zde přespali.

Ráno se od nás odpojil Štefan s Roslin a jeli napřed do Kununurry, kde na nás počkali. Marta, Pavel, Vilka a já jsme se vrátili k Surveyor's Poolu a při ranním sluníčku, si vychutnali nádhernou krajinu s říčkou, vodopádem a jezírkem. Franta vylezl na skálu nad vodopádem a fotil ze všech stran. My tři jsme se zatím vykoupli.

Odtud už to bylo jen 24 km do Walsh Pointu. Těchto několik kilometrů nám trvalo dvě hodiny jízdy a cesta by se dala přirovnat k tankodromu. V období dešťů voda vymele z cesty písek a zůstanou jen velké kameny. Musí se jet hodně opatrně, aby se auta nepoškodila. Cestou jsme dvakrát uvažovali, že se vrátíme, a to už je co říct

neboť náš Troopik je už na ledacos zvyklý a my též. Nakonec jsme se k moři dokodrcali a zjistili, že nejsme blázni sami. Byly tam 3 auta, plná rybářů. Oceán zde byl nádherný, jen jsme si museli dávat pozor na krokodýly, při procházce po pláži. Že sem byla cesta špatná, bylo vidět na několika rozbitých autech rybářů a traileru pro loď. Jedna loď ležela na břehu a rozbitý trailer opodál. Nafotili jsme si pobřeží a

oceán tyrkysové barvy a zamávali rybářům, kteří právě vyplouvali na moře. Potom jsme se vraceli zpět směr Kununurra. Zde jsme se připojili ke Štefanovi a Roslin a ubytovali se v místním kempu. Štefan nás pohostil k večeři steakem připraveným na BBQ. Ráno jsme společně pak odjeli do Katherine a téměř po celodenní jízdě jsme v Katherine uvítali koupel v termálním potoce. Opět jsme přespali v kempu a ráno se pak Štefan s Roslin vraceli z osobních důvodů domu.

Marta, Pavel, Vilka a já, jsme se rozhodli, že při zpáteční cestě navštívíme Kings Canyon, Uluru a Kata Tjuta. Kings Canyon jsme si vychutnali brzo ráno, ale projít celý kaňon trvalo asi 4 hodiny. Po svačině jsme vyjeli směr Uluru. Do jeho Resortu jsme přijeli k večeru. Po ubytování jsme se přidali k dalším obdivovatelům, tohoto nejznámějšího monolitu na světě a vyfotili jsme si ho při západu slunce. Ráno jsme si přivstali, a celí natěšení jsme pospíchali k Uluru, abychom mohli vystoupat nahoru. Ale u úpatí Uluru foukal moc silný vítr, a tak z bezpečnostních důvodů byla brána pro výstup zavřená. Byli jsme smutní, ale hned pak jsme se rozhodli navštívit Kata Tjuta, které byly vzdáleny jen 30 km. Byl to úžasný zážitek, procházet se 7,5 km mezi červenými skalami, vysokými přes 500 metru. Fotili jsme přírodu i sebe a kochali se tou nádherou. Ten den jsme vyjeli z rezervace a přespali v divočině. Brzo ráno jsme znova jeli na Uluru, abychom zjistili, zda se dnes vítr utišil a výstup byl povolen.

Rychle jsme si obuli boty a hurá nahoru dřív, než výstup zase ranger zakáže. Při pohledu na davy nadšenců, kteří se šplhali nahoru po řetězech, mě napadla myšlenka, že asi tak nějak vypadal výstup na Klondike, při zlaté horečce. Nahoru se drápalo mnoho Asiatů, kteří měli ohromnou chuť, ale žádnou kondici, a tak

a procházka po vrchu až k obelisku, kde cesta končí je asi km dlouhá. Po náležitém nafocení, jsme se vrátili k autu a vydali se na zpáteční cestu do Adelaide.

Jedna zajímavost, ještě k Uluru je, že náš náčelník Štefan, v roce 1969, ještě se sedmi dalšími dobrovolníky, nosili kameny a cement na zádech na stavbu obelisku. V té době nebylo žádné omezení pro výstup na Uluru, a nebyli tu ještě instalovány řetězy pro bezpečný výstup! Klobouk dolů před lidmi, kteří tento výstup s takovou zátěží na zádech absolvovali.

Cesta do Adelaide již proběhla v poklidu. Pavel a Marta se ještě zastavili u Štefana v Andamooce a do Adelaide přijeli další den. Celkově jsme byli na cestách 4 týdny a ujeli jsme 8 775 km, z toho 1 505 km po prašných a kamenitých cestách. Náš Troopik utrpěl 4 defekty, Štefanův Hilux měl defekt jeden a Pavlův Lancruiser měl jeden defekt a poškozenou anténu na vysílačku. Výdaje za ubytování byly minimální, protože jsme za celé čtyři týdny spali v kempu asi jen 4x. Další dny jsme si vždy našli krásná místa v buši a oheň jsme měli každý večer i ráno.

Ahoj Franta a Vilka

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

SMUTEČKA ZA PAMPELIŠKU

V sobotu 6.10.2018 a na Skalce u Blížáků konala smutečka za kamarádku Pampelišku, šerifku **T.O. JEZEVEC**. Na Skalku i přesto, že byl na Berounce potlach KSŘ, přijelo uctít její památku hodně kamarádů a kamarádek.

39. POTLACH TOUHA ŽÍT

Ahoj Kamaráde,

tak jsme byli na tom 39. výročním ohni **T. O. TOUHA ŽÍT**. Za celou naši osadu jsme jeli ve složení: **Pavel, Ďábel** a já. Dále pak **HVĚZDIČKY Anička, Maruška, Renča, Dědek** a **Zuzanka**. Já jsem přijel na motorce a Ďábelovi dorazili navečer. Prošli jsme si soutěže a někteří

z nás dosáhli až na placky ovšem na „plackožrouta“ Leoše tam nikdo neměl. První soutěž byla IQ a tam excelovala tradičně děvčata z **HVĚZDIČEK**. Druhá soutěž byla v hodu sekerou a nožem. Pavel byl až v rozstřelu druhý, další soutěž v hodu válečkem na cíl, která byla původně myšlena pro děvčata, se nakonec stala vlastní i nám, drsným mužům. Ve štípání sirky mačetou jsem bojoval v rozstřelu, ale bohužel opět jsem zůstal před plackovým místem. Soutěž v tahání na segweyu byla trochu nebezpečná a jeden malý kamarád

HVĚZDIČKY v budoucím SALOONU.

se zřítil na zem a trochu se odřel, ale statečně mlčel a nebrečel.

Samozřejmě jsi ty dostal při vyhlásování placku i v nepřítomnosti, což někteří

kamarádi komentovali, ale já jsem se tě zastal. Zeptal jsem se, jestli vědí, proč tomu tak je? Věděli! Po soutěžích nám Dědeček uvařil naše oblíbené fazole s čímkoli a pak jsme čekali na zahájení. V tu chvíli dorazili Ďáblíci a přivezli si tři kytary, mezi nimi i třetího nejlepšího gibsona naší osady. Asi aby Ďábel mohl hrát nepřetržitě, kdyby se mu náhodou jeden z jeho nástrojů rozladil tak, aby neměl hudební prostoje.

Při zapalování ohně se stala nemilá věc, přetrhla se šňůra na vytahování vlajky a ta se ladným

Tady ještě Surovec běží ladně jako jelen...

pohybem snesla k zemi. To se hold může stát. Pak se začalo hrát, nálada byla parádní a dokonce došlo i na moje hraní. Poslední vytrvalci se vrhli do kanafasu kolem druhé hodiny ranní. V noci zase měl Dědeček divoké sny, začal dobrým počasím a skončil u velké rozepře na úřadě, pravděpodobně kvůli studni, kterou chce u sebe kopat!

Po snídani jsme se rozjeli k domovům a já jsem si udělal ještě vyjížďku po vršcích Krušných hor, počasí bylo nádherné, a tak jsme byli všichni spokojeni. Nový SALOON pořadající osady bude pěkný a my byli první, kdo v něm už i přespal. Víkend se vydařil, jen Pepa Surovec měl smůlu a udělal si úraz na nožičce při telefonování! V neděli ho odvezl Aleš do Teplic do nemocnice, tak snad to bude dobrý a Surovec bude zase běhat jako laňka.

Všechno si nepamatuju, protože proběhlo okolo osady pár netrpělivých myslivců, a tak se poptej ještě Aničky, ta to jistě upřesní. Dal jsem Aničce i klíč od **SEVERÁKU**. Večer jsem zkoušel dát na rajče videa, ale nějak mi nešel internet a nepodařilo se to, pořád mě to padalo, tady byl docela víchr, a tak možná, že to bylo tím! Dneska udělám druhý pokus. Přeji ti pěkný den a musím letět do práce. Ahoj **KARDE BT**.

Gugl ve finále.

Ďábel přebírá placku pro svého nepřítomného šerifa.

SPOLEČNÝ POTLACH

Poslední víkend v září bylo na Hündorfu - Pohorsku setkání pěti osad a jejich kamarádů k 100. výročí **TRAMPINKU**. Protože bylo prodloužené volno, tak už někteří přijeli ve čtvrtek, aby mohli courat po okolí a navštívit Bobří vodopády a okolní rozhledny. Někteří byli i na Hrádku - Helfenburku. V sobotu šerifové a zástupci osad zapálili oheň, u kterého se pak vzpomínalo na doby minulé a hlavně se hrálo. Zlatý orel, roudničtí Tygři, Hombre, Karde ze Severské Dvojky a kamarádi z Lovosic se postarali o prima náladu u ohně.

Jediné co trochu vadilo, byla velká zima po zapadnutí sluníčka. Ahoj **Boránek**.

ZAMYKÁNÍ KROKODÝLÍ PLOUČNICE

„Někdo nás má asi tam nahoře rád“ vzpomněl jsem si na starý film s Newmanem, když jsem se ráno probudil na ranči do slunečních paprsků, které úžasně hrály. Měl jsem z toho radost, protože jsme měli v plánu vyrazit se skautíky na poslední letošní plavbu po Ploučnici. Není nad to, když je na řece teplo.

Z Novin od průrvy vyrazilo okolo 40 lodí s převážně dětskými posádkami. Z ranče jsme dali tři posádky. Plavba i přes malý stav vody byla velmi příjemná a nevadilo ani, že se během ní i to sluníčko občas schovalo. V Mimoni před loděnicí pak kapitán vodních skautů Kvído klíčem změnil řeku bdící na spící! Ahoj **Cipajs**.

PODZIMNÍ COUNTRY BÁL

VSTUP 70,-
20.10.2018 ULVA OD 20
HRANÍ: SEBRANKY
GUITAR TLUPPA

PODZIMNÍ COUNTRY BÁL

Řeku jsme úspěšně uložili k zimnímu spánku a večer jsme vyrazili na country bál do restaurace U Iva. Sál byl naplněn příznivci country muziky skupin GUITAR TLUPPA a SEBRANKY se kterými si přišel zahrát z nedaleké Austrálie i Pepíno.

Kluci vají v "KATAPULTÍM" stylu jako zamlada!

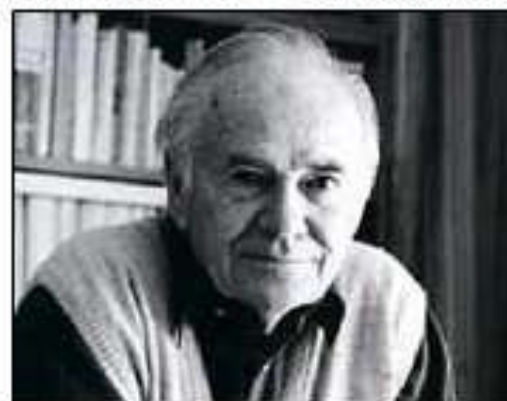

MEKY – BOJS NA CESTÁCH

Před měsícem jsme dostali pozvání, přijet na Podkovu - Brdy a pokud to půjde, tak i navštívit Kamennou a okolí. Protože z našich kamarádů ještě nikdo na Podkově a Kamenné nebyl, tak se dohodlo, že pojedeme. Sraz byl v Bílině u Lídlu a přes Ameriku jsme dojeli na základnu Podkovu. Prošli jsme okolí a došli i na Kamennou. Večer byl pak na Podkově krásný muzikantský večer, videa jsou na mém rajčeti. **BORÁNEK.**

RYCHLÉ ŠÍPY LOSNA UDIVUJE VONTSKOU RADU

...AŽ NA JEHO PROTILEHLÉ STRANĚ DOSTANEME DO KOLMÉ POLOHY NAD SEBOU DVA JINÉ OSTNY, NEJDELSÍ POTOM, KTERÝ UŽ VYČNÍVÁ VPŘEDU. POPOSTRČÍME PŘEDNÍM OSTNEM JEŽKA TAK, ABY JEHO DVA KOLMO NAD SEBOU SE NACHÁZEJÍCÍ OSTNY PRONIKLY PROTILEHLÝM OTVOREM VEN...

PODÍVEJTE SE! ANI SE NEHNE, VIDÍTE TO VIÐTE, RYCHLE POČÍTEJTE!!!

MÁM! MÁM! PODÍVEJTE SE! VIDĚLI JSTE UŽ JEŽKA NĚKDY TAKHLE?

LISTOPAD

Po	5.	12.	19.	26.	
Út	6.	13.	20.	27.	
St	7.	14.	21.	28.	
Čt	1.	8.	15.	22.	29.
Pá	2.	9.	16.	23.	30.
So	3.	10.	17.	24.	
Ne	4.	11.	18.	25.	

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979